

Arrest

nr. 78 961 van 10 april 2012

in de zaak RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 8 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. STRUBBE loco advocaat W. GARDIN en van attaché W. GARDIN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 18 juli 2011 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 9 december 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer A. W. B. (eerste verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi (Pakistan). U zou een Ismaeliet zijn. U zou sinds 2007 een restaurant 'Noorani' uitgebaat hebben in Karachi. U zou zes werknemers gehad hebben. In december 2010 zou u een eerste keer bedreigd geweest zijn door vier personen met name F. K., G. A., M. K. en A. M.. F. K. zou vanaf juli 2010 tot 10 januari 2011 een werknemer van u geweest zijn. Deze personen zouden u verteld hebben dat ze leden waren van de Pakistan People's Party ("PPP"). Ze zouden 25.000 roepies van u geëist hebben. In januari 2011 zouden de personen van de "PPP" 100.000 roepies gevraagd hebben. Op 20 januari 2011 zouden er spullen uit uw woning gestolen zijn geweest. U zou een klacht hebben neergelegd bij de politie. In februari 2011 zouden bovenstaande vier personen 300.000 roepies geëist hebben en in maart 2011 zouden ze 500.000 roepies gewild hebben. U zou steeds betaald hebben. Op 15 maart 2011 besloot u uw restaurant te sluiten en diende u een klacht in bij de politie tegen uw belagers. U, uw echtgenote en zoon zouden telefonische bedreigingen hebben ontvangen. U zou Pakistan samen met uw echtgenote en zoon verlaten hebben aan het eind van mei 2011. Via Quetta (Pakistan) reisden jullie met de bus naar Iran. Van Iran gingen jullie te voet naar Turkije. In Turkije zouden jullie een schip genomen hebben naar een onbekend land. Jullie reisden verder met een vrachtwagen. U diende in België op 18 juli 2011 samen met uw echtgenote A. Y. (O.V. nummer 6.848.714) en zoon A. I. A. (O.V. nummer 6.848.716) een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw eigen identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, een kopie van de identiteitskaart van uw zoon, geattesteerde vertalingen van de identiteitskaart van uzelf, uw echtgenote en zoon, een originele huwelijksakte, een geattesteerde vertaling van de geboorteakte van uw zoon, een originele referentie van een Pakistaanse bank, originele documenten aangaande uw restaurant 'Noorani', originele eigendomsdocumenten van uw woning, medische documenten uit Pakistan, een geattesteerd klacht dd. 20 januari 2011, een geattesteerd klacht dd. 15 maart 2011, originele documenten aangaande het werk van uw zoon, originele referentiebrieven betreffende uw zoon, originele schooldiploma's van uw zoon en originele enveloppen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Voorteerst merkte het CGVS op dat uw verklaringen op essentiële punten van uw asielrelaas tegenstrijdig waren aan de verklaringen van uw echtgenote en zoon. Ten eerste gaf u aan dat uw belagers zelf u verteld hadden dat ze lid waren van de "PPP" (zie gehoorverslag CGVS p.13). Uw echtgenote stelde echter dat een werknemer van uw restaurant u had verteld dat uw belagers lid waren van de "PPP" (zie gehoorverslag CGVS O.V. nummer 6.848.714 p.6). Uw zoon verklaarde dat u wist dat ze van de "PPP" waren omdat ze met elkaar communiceerden in het Sindi (zie gehoorverslag CGVS O.V. nummer 6.848.716 p.10). Ten tweede verklaarde u dat uw zoon niet op de hoogte was van het beweerde feit dat u voor bescherming naar de 'Agha Khan Council' ging (zie gehoorverslag CGVS p.17). Uw zoon wist echter dat u naar de 'Agha Khan Council' ging en dat jullie geld vroegen aan de 'Agha Khan Council' (zie gehoorverslag CGVS O.V. nummer 6.848.716 p.11). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient het CGVS op te merken dat u verklaarde dat uw belagers u verteld hadden dat ze behoorden tot de Pakistan People's Party ("PPP") (zie gehoorverslag CGVS p.13). Het is merkwaardig dat afpersers zichzelf kenbaar maken als leden van een partij die ten tijde van uw beweerde problemen en tot op heden aan de macht is in Pakistan. Dit is een mogelijk bruikbaar excuus voor criminelen, maar u kon niet aannemelijk maken dat ze daadwerkelijk tot deze partij behoren. De enige reden waarom u denkt dat deze mensen tot de "PPP" behoren is immers hun eigen verklaring (zie gehoorverslag CGVS p.13). Bovendien wijzen bovenstaande vaststellingen er reeds op dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat deze mensen politieke banden hadden.

Mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw relaas dan dient te worden vastgesteld dat u eerder het slachtoffer lijkt te zijn van algemene criminele activiteiten. U gaf aan dat u op 20 januari 2011 en op 15 maart 2011 een klacht neerlegde bij de politie (zie gehoorverslag CGVS p.16). U legde beide klachten ook neer (zie document 11 en 12, groene map). Hoewel u behoort tot een religieuze minderheid, is uw religie in Pakistan niet bij wet verboden. U kende ook geen persoonlijke problemen omwille van uw religie (zie gehoorverslag CGVS p.19). Bovendien bent u nooit gearresteerd

in Pakistan, noch was er een klacht tegen u, noch bent u ooit verschenen voor een rechtbank zodat ook hier geen redenen zijn om u geen bescherming te bieden (zie gehoorverslag CGVS p.18). Uit uw voorgelegde klachten blijkt dat de politie wel degelijk bereid was om uw klachten neer te schrijven. U hebt de politie aan uw kant. Wat betreft deze eerste klacht beweerde u eerst dat u de politie namen had doorgegeven, terwijl u dit later weer introk; u zou bij de eerste aanklacht geen namen hebben vermeld (zie gehoorverslag CGVS p.16). Het gaat hier dan ook om niet meer dan een inbraak door onbekenden, waarbij verschillende waardevolle zaken gestolen werden. Uw bewering dat de politie hier niets mee deed, kunt u niet hard maken. Een inbraak door onbekenden in een miljoenenstad zoals Karachi is immers niet zo gemakkelijk op te lossen. Dit wil echter nog niet zeggen dat de politie onwillig stond t.o.v. uw klacht. Dit blijkt uit de vaststelling dat ze later nog een tweede klacht aanvaarden. Deze klacht handelde over een dreigement waarbij geld van u geëist werd. U lijkt dan ook opnieuw het slachtoffer geweest te zijn van criminele activiteiten. Uw bewering dat de politie ook met deze klacht niets deed, wist u niet hard te maken. Tevens kan er op gewezen worden dat als u niet tevreden was van de lokale politie, u zich steeds tot hogere autoriteiten of een rechtbank had kunnen wenden. Dit liet u echter om onbegrijpelijke redenen achterwege (zie gehoorverslag CGVS p.17). Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u het slachtoffer was van meer dan de gewone criminaliteit die verbonden is aan een grootstad. U had deze lokale problemen dan ook kunnen vermijden door elders in Pakistan te wonen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat de situatie in Karachi explosief kan zijn, maar dat de rest van het binnenland in Punjab en Sindh overwegend rustig is. U maakt dan ook niet aannemelijk bij terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen.

Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig en stereotiep overkomt. Zo zou u van Quetta naar Iran per bus hebben gereisd en te voet van Iran naar Turkije (zie gehoorverslag CGVS p.6). U kon geen dorpen of steden aangeven waar u door reisde in Iran en Turkije (zie gehoorverslag CGVS p.7). In Turkije zou u een schip hebben genomen (zie gehoorverslag CGVS p.6). U kende geen details over het schip zoals de naam van het schip, de kleur van het schip, welke taal de bemanning sprak, de vlag van het schip of waar het schip aanmeerde (zie gehoorverslag CGVS p.6). U wist enkel dat u het schip nam in Istanboel (zie gehoorverslag CGVS p.6). Uw eigen paspoort, dat van uw zoon en echtgenote en de originele identiteitskaarten van uzelf, uw echtgenote en zoon zou u hebben afgegeven aan de smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS p.6). U hebt weinig moeite gedaan om deze belangrijke identiteitsdocumenten terug te krijgen (zie gehoorverslag CGVS p.6).

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De kopies van de identiteitskaarten kunnen aanvaard worden aangezien uw identiteit, die van uw echtgenote en zoon hier niet ter discussie staan. De overige documenten kunnen zondermeer aanvaard worden. Wat uw medische documenten betreft, dient opgemerkt te worden dat uw medische problemen los staan van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat waar in de bestreden beslissing gesteld wordt "Bovendien bent u nooit gearresteerd in Pakistan, noch was er een klacht tegen u, noch bent u ooit verschenen voor een rechtbank zodat ook hier geen redenen zijn om u geen bescherming te bieden (zie gehoorverslag CGVS p.18)." dit moet gelezen worden als "Bovendien bent u nooit gearresteerd in Pakistan, noch was er een klacht tegen u, noch bent u ooit verschenen voor een rechtbank zodat ook hier geen redenen zijn om u een bescherming te bieden (zie gehoorverslag CGVS p.18)."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw Y. A. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi (Pakistan). U zou een Ismaeliet zijn. Uw echtgenoot zou sinds 2007 een restaurant 'Noorani' uitgebaat hebben in Karachi. Hij zou zes werknemers gehad hebben. In december 2010 zou uw echtgenoot een eerste keer bedreigd geweest zijn door vier personen met name F. K., G. A., M. K. en A. M.. F. K. zou vanaf juli 2010 tot 10 januari 2011 een werknemer van uw echtgenoot geweest zijn. Deze personen zouden aan uw echtgenoot verteld hebben dat ze leden waren van de Pakistan People's Party

("PPP"). Ze zouden 25.000 roepies van uw echtgenoot geëist hebben. In januari 2011 zouden de personen van de "PPP" 100.000 roepies gevraagd hebben. Op 20 januari 2011 zouden er spullen uit uw woning gestolen zijn geweest. Uw echtgenoot zou een klacht hebben neergelegd bij de politie. In februari 2011 zouden de vier personen 300.000 roepies geëist hebben en in maart 2011 zouden ze 500.000 roepies gewild hebben. Uw echtgenoot zou steeds betaald hebben. Op 15 maart 2011 besloot uw echtgenoot het restaurant te sluiten en diende hij een klacht in bij de politie tegen uw belagers. U, uw echtgenoot en zoon zouden telefonische bedreigingen hebben ontvangen. U zou Pakistan samen met uw echtgenoot en zoon verlaten hebben aan het eind van mei 2011. Via Quetta (Pakistan) reisden jullie met de bus naar Iran. Van Iran gingen jullie te voet naar Turkije. In Turkije zouden jullie een schip genomen hebben naar een onbekend land. Jullie reisden verder met een vrachtwagen. U diende hier op 18 juli 2010 samen met uw echtgenoot B. A. W. (O.V. nummer 6.848.714) en zoon A. I. A. (O.V. nummer 6.848.716) een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde uw echtgenoot B. A. W. (O.V. nummer 6.848.714) volgende documenten voor: een kopie van uw eigen identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenoot, een kopie van de identiteitskaart van uw zoon, geattesteerde vertalingen van de identiteitskaart van uzelf, uw echtgenoot en zoon, een originele huwelijksakte, een geattesteerde vertaling van de geboorteakte van uw zoon, een originele referentie van een Pakistaanse bank, originele documenten aangaande het restaurant 'Noorani' van uw echtgenoot, originele eigendomsdocumenten van uw woning, medische documenten uit Pakistan, een geattesteerd 'First Information Report' ("FIR") dd. 20 januari 2011, een geattesteerd 'First Information Report' ("FIR") dd. 15 maart 2011, originele documenten aangaande het werk van uw zoon, originele referentiebrieven betreffende uw zoon, originele schooldiploma's van uw zoon en originele enveloppen.

B. Motivering

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot (zie gehoorverslag CGVS p.6). Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot B. A. W. (O.V. nummer 6.848.714) een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofd niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing in de asielaanvraag van uw echtgenoot B. A. W. (O.V. nummer 6.848.714) luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. De bestreden beslissing voor meneer I. A. A. (tweede verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi (Pakistan). U zou een Ismaeliet zijn. U zou van januari 2009 tot december 2010 in Maleisië verbleven hebben voor uw studies. Uw vader zou sinds 2007 een restaurant 'Noorani' uitgebaat hebben in Karachi. Uw vader zou zes werknemers gehad hebben. U zou in de weekends meegeholpen hebben in het restaurant. In december 2010 zou uw vader een eerste keer bedreigd geweest zijn door vier personen met name F. K., G. A., M. K. en A. M.. F. K. zou vanaf juli 2010 tot 10 januari 2011 een werknemer van uw vader geweest zijn. Deze personen zouden uw vader verteld hebben dat ze leden waren van de Pakistan People's Party ("PPP"). Ze zouden 25.000 roepies van uw vader geëist hebben. In januari 2011 zouden de personen van de "PPP" 100.000 roepies gevraagd hebben. Op 20 januari 2011 zouden er spullen uit uw woning gestolen zijn geweest. Uw vader zou een klacht hebben neergelegd bij de politie. In februari 2011 zouden de vier personen 300.000 roepies geëist hebben en in maart 2011 zouden ze 500.000 roepies gewild hebben. Uw vader zou steeds betaald hebben. Op 15 maart 2011 besloot uw vader het restaurant te sluiten en diende u een klacht in bij de politie tegen uw belagers. U en uw ouders zouden telefonische bedreigingen hebben ontvangen. U zou Pakistan samen met uw ouders verlaten hebben aan het eind van mei 2011. Via Quetta (Pakistan) reisden jullie met de

bus naar Iran. Van Iran gingen jullie te voet naar Turkije. In Turkije zouden jullie een schip genomen hebben naar een onbekend land. Jullie reisden verder met een vrachtwagen. U diende hier op 18 juli 2010 samen met uw ouders B. A. W. (O.V. nummer 6.848.714) en A. Y. (O.V. nummer 6.848.714) een asielaanvraag in

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde uw vader B. A. W. (O.V. nummer 6.848.714) volgende documenten voor: een kopie van uw eigen identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, geattesteerde vertalingen van de identiteitskaart van uzelf, uw vader en moeder, een originele huwelijksakte van uw ouders, een geattesteerde vertaling van uw geboorteakte, een originele referentie van een Pakistaanse bank, originele documenten aangaande het restaurant 'Noorani' van uw vader, originele eigendomsdocumenten van uw woning, medische documenten uit Pakistan aangaande uw ouders, een geattesteerd 'First Information Report' ("FIR") dd. 20 januari 2011, een geattesteerd 'First Information Report' ("FIR") dd. 15 maart 2011, originele documenten aangaande uw werk, originele referentiebrieven betreffende uw persoon, originele schooldiploma's van u en originele enveloppen.

B. Motivering

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw vader (zie gehoorverslag CGVS p.9). Gezien er ten aanzien van uw vader B. A. W. (O.V. nummer 6.848.714) een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofd niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing in de asielaanvraag van uw vader B. A. W. (O.V. nummer 6.848.714) luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen drie verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de drie beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers beroepen zich in een eerste middel op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de materiële motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers werpen in een tweede middel een schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.4.1. Daar waar verzoekers wijzen op het feit dat in de bestreden beslissing gesteld wordt *“Bovendien bent u nooit gearresteerd in Pakistan, noch was er een klacht tegen u, noch bent u ooit verschenen voor een rechtbank zodat ook hier geen redenen zijn om u geen bescherming te bieden (zie gehoorverslag CGVS p.18).”*, terwijl bedoeld wordt *“Bovendien bent u nooit gearresteerd in Pakistan, noch was er een klacht tegen u, noch bent u ooit verschenen voor een rechtbank zodat ook hier geen redenen zijn om u (een) bescherming te bieden (zie gehoorverslag CGVS p.18).”*, wijst de Raad er op dat uit de bewoordingen van de beslissing duidelijk kan afgeleid worden dat dit een loutere materiële vergissing betreft en geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.5. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

3.6. Ter terechtzitting legt tweede verzoeker een door hem opgemaakt document neer. Hij verklaart dat hij wenst te reageren op de verweernota en de bestreden beslissing. Verweerder wijst er op dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schriftelijk is, waarop tweede verzoeker stelt dat hij geen nieuwe elementen aanbrengt maar in het neergelegde stuk enkel wenst toe te lichten aan de hand van internetinformatie dat zijn ismailische geloofsgemeenschap problemen heeft met radicale soennitische groeperingen in Pakistan omdat ze behoren tot de sjiitische tak van de islam. Tweede verzoeker verklaart dat hij in het document stelt dat radicale soennieten de ismaili bedreigen. Verzoekers advocaat meent dat verzoeker in zijn document enkel verduidelijkingen aanbrengt bij het verzoekschrift en geen nieuwe elementen toevoegt.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoekers zijn van mening dat, in zoverre er zich contradicties in het verhaal voordoen, deze zeker niet van aard zijn om tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas te besluiten. Verzoekers verwijzen in deze naar bepaalde rechtsleer en rechtspraak. Verzoekers menen dat het CGVS twee kleine tegenstrijdigheden aangrijpt, terwijl er geen elementen in het administratief dossier zijn die een dergelijk oordeel in rechte en in feite kunnen dragen en dat het inroepen van deze kleine verschillen de materiële motiveringsplicht schendt.

4.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekers – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moeten aantonen dat hun aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

Het is de taak en de plicht van de Belgische asielinstanties om grondig en zorgvuldig te werk te gaan bij het onderzoek van de merites van elke individuele asielaanvraag. De beoordeling van de deugdelijkheid, de coherentie en de waarachtigheid van de verklaringen maakt integraal deel uit van de behandeling van een asielaanvraag zodat de CGVS bezwaarlijk kan worden verweten nauwgezet na te gaan of de verklaringen tijdens het CGVS-verhoor niet strijdig zijn met eerder afgelegde verklaringen, met verklaringen van andere familieleden of met objectieve gegevens uit het administratief dossier.

Het is evenmin onredelijk dat van verzoekers die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, verwacht werd dat zij eensluidende verklaringen aflegden over de essentiële elementen van hun asielrelaas. Aldus kon de CGVS bij de vaststelling van manifeste en relevante tegenstrijdigheden besluiten dat dit in ernstige mate de geloofwaardigheid van de asielmotieven aantast. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongrondigheid van verzoekers asielaanvraag.

4.1.2. Verzoekers werpen op dat de wijze waarop zij kennis kregen van de identiteit van de belagers, een klein detail betreft, dat de verhalen voor de rest volledig stroken met elkaar en de vastgestelde tegenstrijdigheid hoe dan ook perfect mogelijk is, nu eerste verzoeker, zijn echtgenote en hun zoon op een andere manier te weten zijn gekomen wie de belagers waren of omdat ze alle drie de vraag op een andere manier hebben geïnterpreteerd waardoor ze een verschillend antwoord gaven.

De Raad stelt echter vast dat verzoekers niet kunnen aangeven wie ze vrezden terwijl dit essentieel was bij hun beslissing hun land te ontvluchten. Immers het is enkel omdat een oudere werknemer H. vertelde dat F.K. en zijn drie vrienden de belagers waren, dat verzoekers dit ook aannamen, doch eerste verzoeker heeft hen zelf nooit herkend. (*“Er kwam steeds een persoon met een helm aan. Ik had een persoon die sinds lang voor me werkte en hij zei me dat het de mensen van F.K. waren. Omdat hij op 10 januari vertrok en op 20 januari werd mijn huis geroofd en daarom had ik mijn vermoeden voor hem.”*, zie gehoorverslag eerste verzoeker p. 14, *“toen ze geld kwamen vragen, kwamen ze met een helm, dus man kon ze niet herkennen maar onze werker vertelde de namen van de mensen”*, zie gehoorverslag verzoekster p. 7, *“Toen vader restaurant sloot in maart heeft 1 van de oudere werkers hem verteld dat deze mensen [en] zijn mensen zijn. Het was door hem dat we de namen kwamen te weten”*, zie gehoorverslag tweede verzoeker p. 10, p. 12).

De onduidelijk over de identiteit van de belagers wordt verder aangetast doordat verzoekers evenmin coherent zijn over het beweerde lidmaatschap van de belagers van de PPP. Eerste verzoeker stelt dat zijn belagers zelf hebben gezegd dat ze van de PPP waren (gehoorverslag eerste verzoeker p. 13). Verzoekster verklaart daarentegen op de vraag *“Hoe wist uw man dat ze van PPP waren?”* *“Er was een werker in onze winkel die vertelde dat ze samen zijn en ze bedreigden ons”* en *“Die werker [in] die in onze winkel werkte, heeft ons dat verteld”* (gehoorverslag verzoekster p. 6), waarmee werknemer H. bedoeld wordt. Verzoekers uitleg dat, gezien één van de belagers [met name F.K.] vroeger een werknemer was van het restaurant, eerste verzoeker en zijn echtgenote weliswaar een verschillend antwoord gaven op dezelfde vraag maar zij eigenlijk dezelfde persoon bedoelden, vindt aldus geen steun in verzoeksters gehoorverslag daar zij werknemer H. bedoelt. Tweede verzoeker beweerde anderzijds dat zijn vader wist dat de belagers *“van de PPP waren?”* *“Omdat ze in Sindi taal met elkaar praten.”* (gehoorverslag tweede verzoeker p. 10). Verzoekers omstandige uitleg dat tweede verzoeker dit

oorspronkelijk te weten kwam door de taal waarin de belagers van de PPP met elkaar communiceerden, klemt hiermee daar tweede verzoeker verklaarde dat zijn vader dit wist doordat ze Sindi praatten. Daar waar verzoekers verder stellen dat het feit dat tweede verzoeker wel wist van de vraag om steun bij de Aga Khan Council, terwijl eerste verzoeker dacht dat zijn zoon dit niet wist, geen reden is om de geloofwaardigheid van verzoekende partij in twijfel te trekken, wijst de Raad er op dat dit evenmin de vastgestelde tegenstrijdigheid opheft, noch verklaart.

Derhalve stelt de Raad vast dat er wel degelijk sprake is van ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties over essentiële elementen van het asielrelaas met name, de waarachtigheid van de afpersing en het al dan niet behoren van de daders tot een politieke groepering, wat één van de asielcriteria kan uitmaken. Daargelaten dat het lidmaatschap van de PPP geenszins vaststaat, wijst de bestreden beslissing er terecht op dat niet kan worden ingezien dat afpersers zich zouden kenbaar maken als leden van de PPP indien dit werkelijk zou zijn. De Raad stelt daarenboven vast dat verzoekers toegeven dat dit inderdaad een excuus kan zijn voor criminelen, maar volhouden dat de afpersing een feit is “of ze nu lid waren van de PPP of niet”. Derhalve geven verzoekers toe dat het louter gemeenrechtelijke feiten (kunnen) betreffen. Er wordt dan ook geen politiek geïnspireerde vervolging aangetoond.

4.1.3. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Uit het gehoorverslag blijkt daarenboven ontegensprekelijk dat verzoeker de vragen begreep en beantwoordde en dat de communicatie ter verhoor vlot verliep. Verzoeker maakt hier evenmin op het eind van het gehoor een opmerking over, zodat deze verschoning grond mist.

4.2. Verzoeker volhardt dat de politie niets ondernomen heeft. Conform artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, kan vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de staat, noch de partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, met inbegrip van internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen ernstige schade. § 2 van dezelfde bepaling stelt dat er bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet wordt geboden wanneer de actoren als bedoeld in lid 1 redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Verzoekers gaven zelf aan dat de politie tot twee maal toe hun klachten hebben geregistreerd. Dat de daders vooralsnog niet gevat werden kan bezwaarlijk aantonen dat zij geen beroep kunnen doen op nationale bescherming, te meer nu de eerste klacht volgens verzoekers geen aanduiding bevatte van de beweerde daders en het aldus een klacht tegen onbekenden betrof (gehoorverslag eerste verzoeker p. 16). Verzoekers bewering dat de politie niets deed, blijft bovendien een loutere bewering. Nergens uit de verklaringen van verzoekers, blijkt dat zij geïnfomeerd hebben of er een politieonderzoek werd gevoerd of zich bij de politie hebben geïnformeerd over het verloop van het onderzoek. Bijgevolg kan geenszins gesteld worden dat de Pakistaanse autoriteiten onwillig of onkundig waren om verzoekers bescherming te bieden. Het is immers niet omdat er geen onmiddellijke resultaten zijn, dat de onderzoeken niet gevoerd worden. Daarenboven nam eerste verzoeker evenmin contact met een advocaat omdat “*als ik zou geweest zijn, zouden ze ons al lang vermoord hebben*”, wat niet ernstig is en liet hij na aangifte te doen bij hogere autoriteiten omdat “*er is niemand die wil luisteren*”, wat eveneens een bouté ongefundeerde bewering is (gehoorverslag eerste verzoeker p. 17). De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden, noch is ze resultaat gebonden. De door verzoekers aangebrachte feiten zijn dan ook niet voldoende om het ontbreken van nationale bescherming te kunnen aantonen.

4.3. Artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Dit is *in casu* het geval, te meer gezien tweede verzoeker verklaarde dat zij zich reeds eerder in Quetta terugtrokken “*het was een deel van ons huis*” (gehoorverslag tweede verzoeker p. 3).

Verzoekers blijven bij loutere beweringen waar ze stellen dat zij ook in een andere streek kunnen worden teruggevonden door hun afpersers. Waar verzoekers verder verwijzen naar de extremistische groep Lasjkar-e-Jangvi die banden heeft met Al Qaeda en die vooral in Sindh en Punjab “*haat zaaien tegen de sjiieten*”, beperken verzoekers zich eveneens tot de loutere verwijzing naar persartikels betreffende de algemene situatie in Pakistan. Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Derhalve maken verzoekers geenszins concreet aannemelijk dat er voor hen geen intern vluchtalternatief openstaat.

4.4. Om in aanmerking te komen voor internationale bescherming moet verzoekers hun subjectieve vrees geobjectiveerd worden. Verzoekers bewering dat zij, als hun vrees niet gegrond of oprecht zou zijn, zij toch nooit hun bezittingen zouden hebben achtergelaten, niet wetende wat er hen te wachten staat in een ander land, is geen bewijs voor de aanwezigheid en gegrondheid van de voorgehouden vrees daar andere vertrekmotieven eveneens denkbaar zijn. Het loutere vertrek op zich is geen bewijs van de waarachtigheid van de ingeroepen vluchtmotieven.

4.5. Voorts voeren verzoekers aan dat zij behoren tot een religieuze minderheid in hun land, namelijk de Ismailieten, een stroming binnen het sjiïsme. Uit de persartikels toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat, indien het sjiïsme in Pakistan officieel niet wordt gehinderd, er bepaalde radicale groepen hen niet genegen zijn. De Raad herhaalt dat dergelijke algemene persartikels niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. De vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). In tegenstelling tot de religieuze moeilijkheden die tweede verzoeker ter terechtzitting aanvoert, hebben eerste verzoeker en verzoekster nooit melding gemaakt van enige religieuze problemen. Integendeel eerste verzoeker stelde uitdrukkelijk geen problemen te hebben (zie CGVS-verhoor p. 19 “*Kende u ooit religieuze problemen in Pakistan? Nee*”). Evenmin blijkt uit het gehoorverslag van tweede verzoeker dat verzoekers zelf ooit persoonlijke problemen gehad hebben omwille van hun religie (gehoorverslag eerste verzoeker p. 3). Ten slotte, indien verzoekers aangeven dat ze beroep kunnen doen op de diensten van de Aga Kahn, het hoofd van hun religieuze gemeenschap, dan wordt niet toegelicht waarom deze bescherming -indien noodzakelijk- hen zou worden ontzegd of waarom ze niet nuttig kan zijn. Eerste verzoekers bewering dat iedereen problemen heeft in Karachi kan bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat de hele ismailische gemeenschap nood heeft aan internationale bescherming, te meer nu verzoekers voor de ingeroepen vervolgingsmotieven in december 2010 geen andere problemen hebben gemeld dan de ingeroepen criminele kwestie en tweede verzoeker uitdrukkelijk stelt dat hij zich uitsluitend steunt op de asielmotieven van zijn vader en hij nooit eigen problemen heeft gekend in Pakistan (zie CGVS-verhoor tweede verzoeker p. 9).

4.6. Verzoekers beperken zich verder tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers argumenteren dat er in Karachi een klimaat van geweld, criminaliteit, afpersing, marteling, angst heerst, dat er corruptie is, ook onder de leden van de PP en verwijzen opnieuw naar de bij het verzoekschrift gevoegde persartikels.

5.2. De Raad herhaalt dat dergelijke algemene persartikels of de beweringen ter terechtzitting van tweede verzoeker niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. De vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

5.3. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK